

התחלה חדשה

חגיית גרוסמן

יותר מדי עצמה נבלמה
בדחיקת הבטן פנימה
תעוב הירכיים, בזוי הזרועות.

יותר מדי נדאות נעשקה
בשאיפות אצטון ולק
צביעת השער המחלק
נפוח שדים בסיליקון.

דממנו וצלענו על עקבים
נמחצנו במחוד וגרביונים,
מדדנו את ארך השמלה,
שרפנו תאי מח על עמק המחשוף.

כל היממה ראינו עצמנו לנגד עינינו,
ראינו עד ערוון.

דחסנו את הבטן פנימה וחדלנו לנשם,
היינו יפות ושנואות על עצמנו.
הכל היה למען אהבה ולא ידענו לאהב.

רפונול

מישהו יחתך את הצמה המשלכת מן המגדל
מישהו יחבל באהבה, אל תבטחי באהבה
מישהו יגנב את הגוף
יבטיח זהר, יגרף תם וירדה באמת.
בין עצי הסינמטק בירושלים רפונול נאנסת
וכשתחזור אליך אתה לא תצליחי לטפס בסלמות הסליחה.
הוא הבטיח לה תפקיד בסרט
שהוא בימאי חשוב, שהיא לפה.
שלושה ימים גנב לה את הגוף
והשתיק את גשמתה
וכרביעי שבה אליך
ותלתה בחדרך כתבת אדמה:
"סליחה סליחה סליחה".
וכבר החלטת להעניש ולא קרבת
כתבת כל אותו הלילה,
ישבת בחדר השני ולא הוצאת מלה.

הטועה הגדולה

היא הטועה הגדולה
פעם חלמה לברח אל מקום
שאפשרי להיות בו במציאות
ארץ שאינה מלחמה
ולא ברחה.

היא נולדה בטעות ובטעות פשקה רגליה
לזרע ששנה בשנה את גורלה.
הזרע לכד את החרות
ויצר ממנה צורה חדשה.

היא קשה מתהום, מארץ קשה,
מהרים וברזל, מהצרה והיין והשנה,
מן החלי ומלאך המיתה.

אך כשהיא טובה,
פושטת תחתוניך וטועמת את המילה,
היא הטועה הגדולה.